Aventurile
echipajului
DOC
156

diți oameni alungați din societate, sălbateci dar duioși uneori, pândind la drumul mare în veșnica lor lăcomie pentru metalul galben, — iubirea și ura, mila și înduioșarea, toate acestea ZANE GREY aștiut să le dea în romanul său, „Printre banditi", cu neîntrecută măestrie.

Printre marii scriitori ai Americei, ZANE GREY ocupă un îndreptățit loc de frunte. Romanul său — „Printre banditi" — trezește dela început interesul cititorului. Viața căutătorului de aur, împletită cu o intrigă de dragoste plină de poezie; ban-

PREȚUL:
LEI 30
volumul

La toate librăriile și depozitele de ziare precum și direct la Editura Ig. HERTZ, București, Calea Victoriei, 5

Tigrul răzbunător

de H. WARREN — Traducere de LIA HÂRSU

I. — UN CRIMINAL FĂRĂ PERECHE

— Acum ajungem la Gulbargha...

Asta a fost tot ce-am auzit dela Marian — îşi începu doctorul Bertram povestirea — apoi m'am pomenit în mijlocul unei gălăgii de parcă ar fi venit sfârşitul lumii, nu alta. Zângănit de sticlă, trosnet de lemne, scrâşnet de fierărie.

Furăm zvârliţi unul peste altul, eu mă izbii de Englezul cel lung care stătea în faţa mea, apoi vagonul de cale ferată se aplecă pe o parte. In ţipetele de groază care răsunară acum, se amestecă scrâşnetul materialului sfărâmat, iarăşi furăm zvârliţi unul peste altul, încercai zadarnic să mă prind de ceva, simţii cum alunecam tot mai repede pe panta înclinată — apoi căpătai o izbitură puternică în cap, mă pomenii cu greutăţi căzând peste mine, şi pe când căutam să mă salvez, îmi pierdui cunoştinţa.

* * *

Auzii nelămurit vorbe, gemete şi uneori un ţipăt înăbuşit. Mă silii să ridic pleoapele grele, le închisei apoi repede iarăşi, orbit de lumina vie care cădea într'înşii, şi după alte câteva încercări putui privi în jurul meu.

Zăceam într'un pat îngust de fier dintr'o sală mare. In încăpere se aflau vreo treizeci

de paturi din acestea. In fiecare zăcea un om, tăcut, gemând sau țipând.

Mă aflam la spital și acum îmi adusei aminte că trecusem printr'o catastrofă de cale ferată. Aceasta se întâmplase cu puțin înainte de Gulbargha. Marian mai avusese răgazul să rostească numele acestei stațiuni. Unde era prietenul meu? Scăpase cu viață?

Mă ridicai în capul oaselor, și deși simții o durere năpraznică la cap, constatai, totuși, cu bucurie că mădularele îmi rămăseseră întregi.

Capul mi-era bandajat. Imi spusei că rana dela cap se va vindeca repede și mă socotii fericit la gândul că scăpasem atât de ieftin.

Deodată, îl zării pe Marian, în patul de alături. De cealaltă parte îl văzui pe Englezul osos, care stătuse în compartiment în fața mea.

Pongo se aflase în alt compartiment al trenului și nu-l putui descoperi în sală.

Marian se ridică și el acum în capul oaselor, îmi zâmbi și zise, cu glas slab:

— Mă bucur, Robert, că ai scăpat atât de ieftin. M'am trezit din leșin mai de mult și am privit cum îți coseau rana. Peste câteva zile ne vom putea urma drumul. Pongo n'a fost rănit deloc, asemenea nici Maha. Amândoi au sărit pe fereastră în clipa când s'a întâmplat nenorocirea. Firește că Pongo a luat parte cu toată hărnicia la opera de salvare și medicii povestesc că toți locuitorii din Gulbargha se întrec în laude la adresa lui.

— Am zăcut mult timp leșinat? întrebai eu. Rănițiii sunt toți pansați, după cum văd.

— Trei ceasuri ai zăcut — răspunse Ma-

rian. Începusem să ne temem că te-ai ales cu o comoție cerebrală. Zău, am avut mare noroc în... nenorocirea asta.

— Au fost morți?

— Nu, numai câțiva grav răniți. Vagonul în care ne aflam noi a avut cel mai mult de suferit.

— Firește, în această privință noi ne bucurăm totdeauna de favoare — râsei eu. Ciudat, zău!

— E drept, foarte ciudat — spuse Marian. Umblă svonul că e vorba de un atentat.

— Crezi... că era îndreptat împotriva noastră? întrebai, speriat. E drept că ziarele au vorbit pe larg despre aventura noastră în Bombay și au scris că plecăm cu trenul acesta spre coasta de răsărit a Indiei. Dar cine Dumnezeu poate nutri atâta ură împotriva noastră, încât să primejduiască și alte vieți nevinovate, numai ca să ne prăpădească pe noi?

— Păi dușmani ne-am cam făcut noi destui — spuse prietenul meu. Câțiva sunt chiar în libertate încă și firește că vor încerca totul ca să se răzbune împotriva noastră.

— Mariane, de așa ceva nu poate fi în stare decât un criminal de o cruzime neînchipuită, un om care trece cu sânge rece peste mormane de cadavre.

— Eu m'am gândit la Tippu Nega — spuse Marian. Individul acesta nu s'ar da în lături să jertfească chiar sute de vieți, dacă prin asta ne-ar putea prăpădi pe noi. Are relații întinse, mai are mulți partizani fana-

tici și atâta vreme cât mai e în libertate nu suntem siguri de viața noastră.

— Ai dreptate, ne va urmări peste tot — încuviințai eu. Ar fi îngrozitor dacă această catastrofă de cale ferată a fost pusă la cale numai ca să se descotorosească de noi.

— Am auzit dela medicul-șef că de curând a fost trimis aici în Gulbargha un inspector de poliție care ar fi foarte capabil. E vorba de inspectorul Harris, mutat dela Calcutta — se zice că pe cale disciplinară. Medicul-șef spunea că o să-i dea de veste că ne aflăm aici printre răniți și dacă ne va vizita, îi voiu împărtăși bănuiala noastră.

Avui un acces de slăbiciune și capul îmi căzu în perne. După câtva timp mă simții mai în puteri și tocmai vroiam să înod iarăși discuția cu Marian, când văzui stând lângă patul său un bărbat, care se apropiase pe nesimțite.

— Inspectorul Harris — se prezintă el, politicos, înclinându-se și în fața mea. Mă bucur că am prilejul să vă cunosc și îmi pare numai rău că în împrejurări atât de triste.

— Și eu aș fi preferat să ne cunoaștem în împrejurări mai fericite — spuse prietenul meu. Ai descoperit, domnule inspector, cum a fost făptuit atentatul?

— E ciudat cât de repede s'a răspândit svonul acesta — zise Harris, cam nemulțumit — dar, din păcate, de data asta așa și e. Numai că făptașii și-au cam greșit socotelile, slăbind șinele prea aproape de oraș. Trenul își încetinise viteza și astfel catastrofa n'a luat proporții prea mari. Probabil

că urmăreau jefuirea călătorilor, dar întâmplarea a făcut ca în apropiere să fie o trupă de recruți care făceau exerciții, și oamenii au alergat îndată la fața locului. Băieții susțin că au văzut fugind câțiva Indieni. Așa că poate fi vorba de un act de sabotaj al unor fanatici.

— Ah, Mariane — zisei eu cu însuflețire — acum mi se lămurește un punct și anume: setea de răzbunare a lui Tippu Nega n'ar fi fost potolită, de sigur, dacă ne-am fi ales cu o moarte repede, de aceea au provocat deraierea abia când trenul își încetinise mersul. In panica ce s'ar fi stârnit, ar fi putut să ne ducă lesne de acolo.

— Foarte adevărat — încuviință prietenul meu — și dacă n'am fi fost răniți, oamenii lui ne-ar fi putut răpi ușor. Acum trebue să fim cu ochii 'n patru.

— Inainte de toate ne vom strădui să căutăm să punem mâna pe el — spusei eu. Abia atunci vom fi în deplină siguranță.

— Vă gândiți la un act de răzbunare a acelui Tippu Nega, pe care l-ați dat de gol la Madras și care v'a scăpat apoi? întrebă inspectorul, uimit. De, se poate să aveți dreptate. De vreo două săptămâni populația e în fierbere. Tippu Nega s'o fi ascuns pe aici și o fi aâțat spiritele. Din ziare o fi aflat că veți trece cu trenul pe aici și prin atentatul pus la cale a urmărit să vă aducă în puterea lui. Las'că o să se bucure dumnealui grozav când ne-o pica în labă!

— Așa de simplu n'o să fie asta—răspunse Marian, zâmbind. Indianul ăsta e viclean nevoie mare și foarte primejdios. Afară de asta

are populația de partea lui și pretutindeni poate căpăta sprijin.

— De asta nu mă îndoiesc o clipă, domnule Farrow — zise inspectorul. Poate că medicul v'a spus că am fost mutat aici dela Calcutta. Vă mărturisesc sincer că e o mutare disciplinară, pentrucă am vrut să lămuresc tainele unei personalități sus-puse. Dar asta e altă chestie, pe care, însă, o voiu lămuri tot de aici. Vreau numai să știți că mutarea mea nu se datorește incapacității. Mă voiu lua pe urmele lui Tippu Nega și îl voiu și prinde.

Englezul vorbea cu atâta hotărâre, încât îmi dădui seamă îndată că aveam în fața noastră un om în adevăratul înțeles al cuvântului.

— Mă bucur că ești atât de încrezător în forțele dumitale, domnule inspector — spuse Murian, cu căldură. Dar probabil că știi, din rapoartele ce le vei fi primit, cu ce fel de arme luptă acest Tippu Nega. Pe el nu trebue să-l măsurăm cu măsura obișnuită. Drept să spun, nu mă mai rabdă patul. Rănile ne-au fost cusute și dureri nu mai simt la cap. Ce părere ai, Robert, pornim îndată în căutarea lui?

— Eu sunt gata — spusei, cam șovăitor — cred că m'aș putea ridica și câteva sforțări nu mi-ar face prea rău.

— Pentru ca să te alegi apoi cu niscaiva friguri cerebrale — interveni medicul, care se apropiase pe nesimțite. Nu, domnilor, cel puțin două zile trebue să nu vă mișcați din pat. Abia după aceea voiu putea să mă pronunț dacă ați scăpat cu bine sau nu. Ca șef

al acestui spital am dreptul să vă opresc aici.

— Păcat! făcu Marian. Pierdem un timp prețios. Aș fi ținut să vizitez locul catastrofei. Poate am fi găsit urme după care să descoperim unde se ține Tippu Nega.

— Pongo al d-v. dă târcoale cu ghepardul pe la locul cu pricina — spuse Harris. Din câte am auzit despre el, cred că n'o să-i scape nimic.

— A, asta e foarte bine! făcu Marian. Dacă există într'adevăr urme, atunci Pongo le va găsi și va ști să tragă încheierile. Asta mă liniștește.

Simții deodată o oboseală istovitoare și căscai răsunător. Doctorul băgase de seamă și spuse cu energie:

— Acum trebue să vă rog să rămâneți liniștiți și să încercați a dormi. Uite că se aduce cina, după care veți dormi.

Dădurăm pe gât o supă întăritoare, apoi inspectorul își luă rămas-bun dela noi, făgăduindu-ne să îngrijească de adăpost sigur pentru Pongo și Maha.

* * *

Avui visuri foarte rele. Eram înconjurat de tot soiul de primejdii și, după cum se 'ntâmplă adesea în vis, nu putui scăpa de ele, oricât mă sileam. Visai că Tippu Nega mă prinsese și vroia să-și potolească asupra mea setea de răzbunare. Urma să fiu zvârlit într'un foc mare, ale cărui flăcări și începuseră să mă împresoare — și în vis mi se păru că simțeam căldura grozavă.

Tippu Nega mă înhață și mă sgudui cu

toată puterea. Și simții atât de lămurit această sguduire, încât încercai cu toată puterea să mă apăr.

— Robert, Robert, scoală! auzii glasul lui Marian.

Dar Tippu Nega urma să mă sgâlțâie, simțeam asta tot mai lămurit și acum văzui lumina flăcărilor atât de bine... dar eram treaz și Marian mă striga stăruitor. De unde venea focul? Chipul lui Tippu Nega pieri, dar eu eram sgâlțâit cu putere. Și vedeam lumina focului, simțeam căldura care mă înăbușea, auzeam răcnete, chemări, pași răsunători.

— Robert, Robert, trezește-te odată! îmi țipa în ureche Marian, sgâlțâindu-mă cu putere.

Închisei ochii, îi deschisei apoi iar și văzui lumină de foc.

Apoi mă simții luat pe sus, căldura grozavă mă învălui, dar pășeam în mod mecanic, punând un picior după altul. Eram atât de năucit, încât nici nu știam unde mă aflam. Simțeam numai că sunt înconjurat de flăcări, printre cari mă strecuram cu greu.

Deodată mă pomenii sub cerul liber, mă întorsei și văzui îndărătul meu o clădire în flăcări.

Atunci căzu vălul care-mi acoperise până acum mintea. Era spitalul unde fusesem internați după catastrofa de cale ferată! Ardea din toate părțile și oamenii scoteau afară bolnavii cari răcneau.

Alături de mine se afla Marian, al cărui cap era luminat de flăcări. Mă speriai de expresia înverșunată a chipului său și atunci

pricepui că focul fusese pus numai pentru noi.

— Tippu Nega! scrâșnii, îngrozit. Oh, diavolul ăsta!

— Da, trebue să fie opera lui Tippu Nega — zise Marian, abia stăpânindu-și furia. Focul a izbucnit ca în urma unei explozii. Tocmai mă trezisem cu puțin înainte și chibzuiam ce-o mai fi pumând la cale criminalul acela, când văzui țâșnind flăcări de pretutindeni. Vreo materie explozibilă trebue să fi fost vărsată în sală.

„Am avut mult de furcă până să te trezesc, Robert; te svârcoleai ca un șarpe. Din fericire, a venit îndată personalul spitalului. Cât p'aci să nu mai putem ieși, pentru că luaseră foc și ușile. Te-ai trezit prea târziu, și am părăsit sala printre cei din urmă.

— Tocmai visam că Tippu Nega vrea să mă ardă de viu — spusei eu. Nu lipsea mult să fie chiar așa. Dar stăm prea în lumină, Mariane, și i-ar veni lesne să ne ucidă din întunerec, cu un glonț.

— Nu urmărește el asta — spuse Marian — o astfel de moarte ar fi prea ușoară pentru noi. Pune el la cale acum o nouă drăcovenie, să știi.

— Intrebarea e: unde ne ducem acum?

— Văd colo că inspectorul Harris își face loc prin mulțimea de curioși — răspunse Marian. O să ne ducă el la loc sigur.

— Drept să-ți spun, până nu l-om prinde pe Tippu Nega nu vom fi la adăpost nici între cele mai groase ziduri.

Harris izbutise să-și croiască drum prin mulțime și se apropiase de noi.

— După cum văd, domnilor, moartea fuge de d-v. — zise el, mișcat. N'aș fi crezut să scăpați de prăpădul acesta. Bănuiți firește că și aici se ascunde mâna lui Tippu Nega?

— Da, domnule inspector — a vrut să ne ardă de vii. De sigur că ne socotea mai grav răniți decât suntem într'adevăr. Acum trebue să chibzuim cum ne-am putea îndepărta mai lesne de aici, căci n'aș vrea să trec prin rândurile mulțimii de gură-cască.

— Strada va fi curățată îndată — zise Harris. M'am temut și eu de asta, așa că am vorbit cu comandantul garnizoanei; uite-i că și vin.

Soldații veniră în pas alergător și îndepărtară pe toți curioșii adunați acolo. Bolnavii fuseseră adăpostiți pe la hoteluri și case particulare, numai noi mai stăteam în fața spitalului în flăcări, peste care pompierii vărsau apă din belșug.

— V'aș ruga să fiți oaspeții mei — propuse Harris — bungalow-ul meu e cam izolat, la marginea orașului, dar voiu purta de grijă să fiți bine păziți.

— Bine, domnule inspector, primim cu plăcere — spuse Marian. Nu-i vorbă, Tippu Nega o să afle curând unde ne aflăm, dar acum suntem preveniți și ar face bine să se păzească.

II. — TICĂLOSUL LA LUCRU

Nu-l cunoșteam încă destul de bine pe Tippu Nega. Inspectorul Harris ne duse prin străzi întunecoase, sub paza câtorva soldați,

și după câtva timp ne spuse, triumfător:

— Uite colo bungalow-ul meu, domnilor. Nu ne-a urmărit nimeni și cred că chiar Tippu Nega se va feri să se apropie de locuința mea. Am servitori credincioși, și afară de asta am pus să se facă anumite instalațiuni care să împiedece pe orice nechemat să intre în casă. Așa că la mine sunteți în deplină siguranță.

— Să sperăm, domnule Harris — zise Marian.

Inspectorul fluieră odată slab, apoi se opri locului și zise cu o anumită îngrijorare în glas:

— Ce să fie asta? Servitorul meu nu răspunde... Să-și fi părăsit postul pentru a alerga la foc? Ar fi cel dintâi act de nesupunere de când se află la mine. Hm... drept să vă spun, toată chestia nu-mi prea miroase bine.

— Ai văzut cum lucrează dușmanul nostru — spuse Marian, liniștit. Și dacă e într'adevăr Tippu Nega, după cum presupunem, cu drept cuvânt, ne putem aștepta la tot felul de surprize. Ar fi bine să mai dai odată semnalul, căci se poate ca servitorul să lipsească numai pentru moment.

Inspectorul mai fluieră odată, dar neprimind niciun răspuns, spuse:

— Acum zău nu știu ce să fac, domnilor. Am presimțirea că ne pândește o mare primejdie aici. Mai bine v'aș duce înapoi în oraș, unde comandantul garnizoanei vă va adăposti cu plăcere. Mâine la lumina zilei vom putea cerceta casa, căci cu siguranță că s'a întâmplat ceva.

— Atunci și Pongo al nostru se află în mare primejdie — spuse Marian, grav. Nu trebue să șovăim nicio clipă, ci să intrăm imediat în casă. Nu putem lăsa să treacă restul nopții fără să facem totul pentru salvarea lui, în caz că a dispărut într'adevăr, adică a fost atacat de dușmanul nostru.

— Atunci mergem mai bine prin grădină și pătrundem în casă printr'o intrare dosnică — propuse Harris. Cred însă c'o să-l găsim pe dușmanul nostru prins în vreuna din capcanele mele.

— Dacă a putut intra în casă și să învingă pe servitori, atunci o fi știut el și să se ferească de căpcane — își dădu părerea Marian. Mă mir numai că l-a putut da gata pe Pongo.

— Poate că ne înșelăm — spusei eu. Pongo o fi în casă.

Porniram încetișor în jurul casei. O ulicioară o despărțea de clădirea învecinată, cea din urmă în partea aceasta a orașului. Aici inspectorul deschise o portiță, dibui clanța, apoi zise, mirat:

— Aici a fost o instalație de alarmă, dar manivela ascunsă e răsucită și astfel curentul a fost întrerupt. Asta trebue s'o fi făcut cineva care cunoaște bine casa mea.

— Ești sigur de tot de servitorii d-tale? întrebă Marian. I-ai angajat aici, sau i-ai adus cu dumneata de la Calcutta?

— I-am adus pe toți cu mine — răspunse Harris — de ani de zile sunt în slujba mea și s'au dovedit foarte credincioși.

— Atunci cineva trebue să te fi ținut sub observație de multă vreme — zise Marian —

și cu prilejul acesta a cunoscut căpcanele și felul cum funcționează ele. Altminteri nu e cu putință. Un singur lucru ar mai fi posibil, și anume ca unul din servitorii d-tale să-l fi recunoscut pe Tippu Nega ca prințul de odinioară, căruia îi datorează supunere. Știi și d-ta ce putere au prinții indieni asupra supușilor lor.

— Se prea poate să fie cum zici d-ta — încuviință Harris. Atunci însă situația noastră e foate primejdioasă, căci ne putem aștepta să ni se fi întins căpcane. Dușmanul d-tale va și fi aflat, deci, că l-am adăpostit aici pe Pongo și nu-i va fi greu să-și închipuie că după focul dela spital vă voiu aduce și pe d-v. încoace.

— Ne putem aștepta la surprize foarte neplăcute — spuse Marian.

Cu băgare de seamă inspectorul porni prin grădina plină de bălării. Era noapte cu lună și cărarea îngustă acoperită cu pietriș galben sclipea viu, în contrast cu tufele întunecate dela dreapta și stânga noastră.

Indepărtată și înăbușită răzbătea larma dela foc. Ascultarăm cu încordare, căci foșnetul unei frunze sau pârâitul unei crengi putea însemna o primejdie mare pentru noi.

Dar tot mai mult înaintam și nimic nu se întâmplă. In cele din urmă ieșirăm de pe cărarea îngustă dintre tufe și ne pomenirăm în locul liber pe care se înălța frumosul bungalow.

Inspectorul mai fluieră odată semnalul său și neprimind nici acum răspuns, porni spre scara care dădea pe cerdac.

Marian îl urmă îndată, pe când eu rămă-

sei ceva mai în urmă, spunându-mi că dacă tovarăşii mei ar cădea în vreo căpcană, aş putea fugi şi să le aduc ajutor.

Inspectorul urcă treptele, dar înainte de a pune piciorul pe cea din urmă, Marian îl înhăţă repede şi-l smuci înapoi. In acelaşi timp văzui ceva lucitor spintecând aerul, auzii o lovitură scurtă, apoi Harris scrâşni printre dinţi:

— Iţi mulţumesc, domnule Farrow, mi-ai salvat viaţa. La o asemenea ticăloşie nu m'aş fi aşteptat.

— Eu însă da — răspunse Marian, liniştit. Duşmanul nostru ştia bine că d-ta, ca gazdă, vei merge în frunte, de aceea ţi-a pregătit moartea prin cuţitul acesta picat de sus. Sunt încredinţat că tăişul era otrăvit, căci d-ta, ca persoană oficială, trebuiai înlăturat din cale, pentruca noi să fim lipsiţi de ocrotire. Numai întâmplător am privit în sus şi am văzut lucind lama cuţitului. Atunci te-am tras înapoi, tocmai la timp. Din întâmplarea aceasta putem vedea la ce trebue să ne aşteptăm.

— Aşa e — spuse Harris, ştergându-şi năduşeala — chestia e mai serioasă decât credeam până acum.

Işi scoase lampa de buzunar, o aprinse şi o ţinu în mâna stângă, iar în dreapta un revolver şi începu iar să urce treptele, liniştit.

Işi plimbă lumina lămpii peste tot cerdacul, cercetă cu luare aminte podeaua şi tavanul, apoi îndreptă lumina spre uşa de intrare a casei.

Nu se vedea nimic deosebit, dar Marian zise totuşi imediat:

— Nu fii neprevăzător, domnule Harris! Nu atinge clanţa cu mâna goală! Există spini muiaţi în otravă.

— Adevărat — răspunse inspectorul, liniştit. Vezi d-ta sârma de aramă răsucită odată în jurul mânerului uşii şi care-şi întinde puţin înainte capetele ascuţite? N'aş vrea să le ating cu mâna goală.

Cu ajutorul unui briceag descolăci sârma şi o puse în tabacherea-i deşartă. Pe urmă se 'ntoarse pe jumătate şi zise:

— Acest duşman primejdios n'o mai fi avut mult timp, se vede. Cred că acum pot deschide fără teamă uşa. Poate că înăuntru mai sunt instalaţii cari pot trimite repede pe lumea cealaltă un om.

Harris fu însă atât de prevăzător ca să apese clanţa cu plăselele briceagului său, apoi se dădu în lături şi împinse uşa.

Şi noi ne dădurăm imediat un pas înapoi şi întinzând capetele privirăm în coridorul în care îndreptase Marian lumina lămpii sale.

Imi înăbuşii cu greu un ţipăt de spaimă, în vreme ce inspectorul scoase un geamăt. Vru să se năpustească înainte, dar Marian îl apucă de braţ şi-l ţinu cu putere.

— Ia seama, domnule Harris! şopti el. Cu siguranţă că e o nouă drăcovenie aici.

In mijlocul covorului gros care acoperea coridorul, stătea un Indian în veştmânt alb. Ţinea mâinile întinse înainte şi cu pumnii închişi se sprijinea pe podea. Chipul îi era groaznic de schimonosit şi ochii întorşi în aşa fel, încât nu văzurăm decât globurile gălbui,

Omul mai trăia însă, căci pieptul îi tresălta. Oricare altul s'ar fi repezit la nenorocit ca să-i ajute, dar Marian văzuse bine cum stau lucrurile: imaginea fioroasă a acestui nenorocit trebuia numai să ne îndemne să uităm de orice prevedere — şi lucrul acesta cu siguranţă că s'ar fi răzbunat amar apoi.

— Domnule Farrow, acesta e Ari, cel mai credincios servitor al meu. Trebue să-i ajutăm neapărat...

Insă Marian ţinea ca într'un cleşte braţul inspectorului şi zise:

— Firește că-i vom ajuta, dar nu trebue să ne primejduim. Mai întâi trebue să descoperim ce ticăloşie se ascunde aici. Ne vom apropia cu mare băgare de seamă de servitor, domnule Harris. D-ta rămâi, te rog, lângă mine!

Şi Marian îşi scoase lampa de buzunar şi plimbă lumina pe pereţii coridorului. Atunci îmi bătu la ochi o lucire ciudată, care se aprinse pe peretele drept, lângă servitor.

— Atenţie, la dreapta, Mariane! exclamai.

Prietenul meu mai îndreptă odată lumina asupra acestui punct, apoi porni încetişor de tot înainte şi strigă peste umăr:

— Nu slăbiţi din ochi celălalt perete, podeaua şi tavanul!

Trecui lângă Harris şi-mi aprinsei lampa. Văzând că inspectorul întindea mâna spre comutator, îl oprii repede:

— Ia seama, domnule Harris! Gândeşte-te la sârma dela clanţa uşii!

Marian se opri la un pas de servitor, râse cu necaz şi şopti:

— Aici e întins un fir negru. Aş pune ră-

măşag că e în legătură cu tubul acela mic pe care-l văd în peretele de aici din dreapta. Îl voiu tăia şi nu vom mai avea ce ne teme.

In vreme ce prietenul meu vorbea, îmi îndreptasem atenţiunea asupra servitorului, care nu trăda prin nicio mişcare că ne văzuse apropiându-ne.

Marian se aplecă şi tăiă cu băgare de seamă aţa subţire şi trainică, cu cuţitul său. Cele două capete le aşeză la dreapta şi la stânga, lipite de peretele coridorului, pentru ca nu cumva să le atingem din greşeală. Apoi vru să se apropie de servitor.

In aceeaşi clipă, însă, observai o mişcare uşoară sub veştmântul Indianului. Asta îmi păru suspect, de aceea strigai îndată:

— Atenţiune, Mariane, Indianul ascunde ceva la piept, sub veştmântul său! Am văzut mătasea mişcându-se.

— Atunci probabil că Tippu Nega socotise că inspectorul va cerceta inima servitorului său — spuse Marian. Sub veştmânt se pot ascunde multe.

Prevăzător, desfăcu mătasea, cu vârful cuţitului său. In clipa următoare tresări puternic şi izbi fulgerător cu cuţitul.

Pe covorul gros începu să se zvârcolească un şarpe negru, căruia prietenul meu îi reteză capul dintr'o singură lovitură.

Duşmanul nostru îl pitise la sânul servitorului, pe care îl adusese în starea aceea probabil cu ajutorul vreunei otrăvi puternice.

— Ptiu, drace! scrâşni Harris şi-şi trecu cu palma peste frunte. E înfiorător! Ce-o fi făcut cu Ari? Bietul de el pare să îndure chinuri grozave.

— Vom vedea îndată — zise Marian. Cam bănuiesc eu ce i s'a întâmplat. Dar trebue să fiu cu băgare de seamă, căci se poate ca Tippu Nega să mai fi ascuns şi alţi şerpi în veştmintele nenorocitului.

Cu ajutorul cuţitului, Marian cercetă cu băgare de seamă veştmântul larg al servitorului, dar nu mai descoperi nimic.

Prietenul meu ne făcu semn să ne apropiăm şi-l ridicarăm pe servitor, care era ţeapăn de tot. Marian îi scoase veştmântul şi arătă cu degetul la şira spinării Indianului:

— Aici e înfipt un ghimpe mic, care cu vârful său trebue să fi atins coloana vertebrală. Firește că ghimpele a fost muiat într'o otravă, care paralizează complect nervii motrici. Bietul om aude şi simte totul, numai că nu se poate mişca.

Marian scoase ghimpele, şi imediat o tresărire trecu prin tot trupul Indianului, un suspin adânc îi ieşi din piept, începu să-şi mişte braţele şi picioarele, trăsăturile schimonosite i se neteziră şi deodată zise:

— Sahib, îţi mulţumesc. Cunosc această otravă, e grozavă. Dar mă voiu răzbuna. Îi voiu recunoaşte pe acei cari m'au atacat.

III. — RUINELE MISTERIOASE

Inspectorul era peste măsură de fericit văzând că servitorul său îşi revenise cu totul.

— Ari — întrebă el — i-ai mai văzut vreodată în oraş pe cei cari te-au atacat? Avem de-a-face cu duşmani foarte primejdioşi, de aceea trebue să fim cu mare luare-aminte şi să nu scăpăm nimic din vedere.

— Pe unul din ei l-am recunoscut, Sahib — răspunse Ari — s'a ivit aici acum o lună şi locuieşte la vopsitorul care îşi are casa lângă templul cel vechiu.

— Foarte important! exclamă Harris, bucuros. Pe Garo acela de mult l-am luat eu la ochi. Primea mereu vizite în cursul nopţii şi asta m'a pus la bănuială. Acum cel puţin avem un punct de plecare.

— Asta e foarte bine — încuviinţă Marian. Dar acum Ari trebue să ne spună înainte de toate ce s'a făcut cu Pongo al nostru şi cu ceilalţi servitori din casă.

— Sahibul cel negru a plecat cu *ţsita* al său, înainte ca duşmanii noştri să fi pătruns aici — zise Ari. Erau opt bărbaţi, cari s'au ivit deodată aici în coridor. Unul era îmbrăcat în veştminte de preţ şi chipul său era pe jumătate acoperit de o basma de mătase. Ochii-i negri luceau ciudat şi pe frunte purta o piatră în trei colţuri, verde. Când Mirza l-a zărit, s'a aruncat la pământ şi a strigat: „Oh, este Tip..." — dar la un gest poruncitor al său îşi înghiţi vorba. Inainte de a ne putea pregăti de apărare, însoţitorii străinului se năpustiră asupra noastră. Ne înţepară cu ghimpii otrăviţi şi imediat am rămas paralizaţi. Pe mine m'au aşezat apoi aici în coridor, mi-au vârât şarpele în sân şi au instalat colo cutia aceea care ascunde moartea într'însa. Ce s'au făcut tovarăşii mei nu ştiu — au fost duşi în odăi.

— Aşa dar Mirza l-a recunoscut — zise Harris. Mirza e de patru ani în slujbă la mine şi s'a dovedit mereu un om viteaz. Ai dreptate cu presupunerea d-tale, domnule Far-

row, Mirza a recunoscut în Tippu Nega pe prințul său de odinioară. Poate că e vorba aici de o sectă foarte răspândită, al cărei șef e Tippu Nega. Piatra aceea verde, triunghiulară, de pe fruntea lui îmi dă de gândit.

— Tot ce se poate — spuse Marian. India e acum un focar de turburări, dar dacă-l punem cu botul pe labe pe Tippu Nega, o răscoală a acestei secte e înlăturată. Acum hai să cercetăm casa.

Cercetarăm cu cea mai mare atențiune odăile la rând, dar probabil că Tippu Nega se bizuise pe căpcanele pe care le și descoperisem. Pe ceilalți doi servitori îi găsirăm în aceeași stare ca și pe Ari, numai că nu aveau șerpii în sân.

După ce le scoaserăm din trup spinii otrăviți, ne povestiră și ei același lucru ca și Ari. Jurară să se răzbune grozav pe dușmanii noștri și căpătarăm aliați de preț în cei trei Indieni.

Marian cercetă acum cutiuța de metal așezată pe peretele coridorului. Cu ajutorul firului s'ar fi rupt o limbă de piele care forma un fel de capac, și pe bună dreptate presupuse prietenul meu că prin contact cu aerul s'ar fi desvoltat un gaz otrăvitor, care ar fi ucis toate persoanele din casă.

Inspectorul Harris închise drăcovenia aceasta în sertarul mesei sale de scris, apoi întrebă:

— Vrei să cercetăm acum imediat casa vopsitorului Garo, domnule Farrow, sau te simți încă prea slab?

— Ba mă simt cât se poate de bine — spuse Marian — și sunt de părere că trebue să

lucrăm imediat, înainte ca Tippu Nega să bage de seamă că cursele sale au dat greș. Cum îți e, Robert? Te simți în stare să vii cu noi?

— Da, mi-e destul de bine — răspunsei, cum era și adevărat. Și eu sunt de părere că n'avem nevoie să luăm cu noi polițiști în ajutor. Suntem șapte bărbați — căci de sigur că va veni și Pongo — așa că o să-i dăm gata pe cei opt Indieni.

— Acum sunt nouă, deoarece și Mirza a trecut la dânșii — spuse Marian — dar ai dreptate, o să sfârșim noi cu ei, fiindcă Pongo poate fi socotit cât trei. Dar ia spune, domnule inspector, ce fel de clădire e templul acela, lângă care spune Ari că se află casa vopsitorului?

— Un templu ca toate templele indiene. E însă pustiu de nu se știe când și năruit pe jumătate. N'am dat prea multă atenție vreodată acestor ruine.

— Păi vezi că tocmai astfel de construcții vechi ascund adesea cele mai grozave taine — spuse Marian. Dacă nu vom găsi nimic în casa lui Garo, va trebui să cercetăm mai de aproape templul.

— Se poate să ai dreptate — răspunse Harris, îngândurat. Templul nu e cine știe ce mare și — după cum spuneam — pe jumătate năruit, dar e clădit din blocuri atât de uriașe, încât temelia și pivnițele cu siguranță c'or fi încă în bună stare. Și casa lui Garo e la vreo patruzeci de metri depărtare.

— Ei vezi! făcu Marian, mulțumit. Atunci se poate să fie un gang subpământean care duce la ea. Dar acum să mergem! Casa o

poți lăsa deschisă fără teamă, domnule Harris, căci ai văzut că toate măsurile de prevedere n'au folosit la nimic.

— Da, banda trebue să mă fi ținut sub observație multă vreme — spuse inspectorul. Cu siguranță că au cunoscut toate cursele puse de mine. Sau Mirza m'o fi spionat din totdeauna.

— Așa o fi — zise Marian. Activitatea d-tale din Calcutta trebue să fi avut drept rezultat că te-au luat la ochi. Ai avut cândva de-a-face cu vreo sectă?

— Da, acum patru ani — răspunse inspectorul. Am descoperit atunci o întinsă asociație secretă, al cărei scop era eliberarea Indiei de sub stăpânirea engleză.

— Și atunci a venit Mirza la d-ta, nu?

— Da, ai dreptate într'adevăr! spuse Harris, surprins. Cu siguranță c'o fi fost un membru al acestei bande și în cursul acestor patru ani m'o fi spionat necontenit. Dar las' că pun eu mâna pe el!

— Acum hai să ne grăbim! stărui Marian.

Harris își încuiă casa, apoi făcurăm același drum înapoi prin grădină, căci se putea ca Tippu Nega să ne fi pregătit vreo surpriză pe drumul principal ce ducea la intrarea din față.

Când furăm în ulicioara ce ne despărțea de proprietatea vecină, Marian zise cu glas coborît:

— Cine locuiește aici alături, domnule Harris?

— Până în urmă cu cinci săptămâni locuia un bogat negustor persan, care s'a mutat acum la Delhi. Casa e de vânzare și stă goală.

— Atunci mă mir că tocmai am văzut o lumină îndărătul unei ferestre — spuse prietenul meu, calm. A dispărut fulgerător de repede, probabil c'a fost o lampă de buzunar aprinsă numai o clipă.

— Drace, în cazul acesta trebue să vedem despre ce e vorba — spuse inspectorul. Nimeni n'are ce căuta în casa aceea. Cheia a fost dată în păstrare unui alt Persian din oraş, dar ăsta n'are la ce veni noaptea aici.

— Ar fi bine să pătrundem prin gardul acesta — propuse Marian.

— Drace, gardul a şi fost tăiat! scrâşni Harris în aceeaşi clipă. Tocmai în faţa uşii care duce în grădina mare. Intâmplător am pus mâna pe tufa asta de aici şi am văzut că poate fi dată la o parte.

— O întâmplare fericită — spuse Marian. N'aş vrea să aprind lampa, altminteri am putea vedea dacă tufa e tăiată de mai mult timp. Nu — zise el imediat, după ce pipăi tufa — frunzele nu sunt de fel uscate. Mai c'aş susţine că pe aici a trecut Tippu Nega cu oamenii săi, ca să dea atacul asupra casei d-tale. Atunci poate c'o să întâlnim pe unul din ei în casa asta pustie. Probabil c'avea sarcina să stea de veghe, dar s'a trădat acum cu lampa sa.

In vreme ce vorbea, prietenul meu dădu la o parte tufa şi se strecură prin deschizătură.

— Servitorii să stea de pază afară — şopti el inspectorului — poate că picăm în vreo căpcană şi va fi nevoie să aducă ajutor.

Harris spuse servitorilor ce au de făcut, în timp ce eu mă strecurai de asemenea prin spăr-

tură. Marian aşteptă până veni şi inspectorul, pe urmă zise:

— Să mergem unul în urma celuilalt la distanţă de câţiva paşi; în felul acesta ne putem ajuta reciproc dac'ar fi să se întâmple ceva.

El o şi luase înainte, îndreptându-se spre casă cu paşi de pisică.

Ajunserăm nevătămaţi pe locul liber pe care se înălţa casa. Era un bungalow ca şi acela al lui Harris.

Câteva clipe stăturăm nemişcaţi la adăpostul crengilor aplecate ale unei tufe, apoi Marian şopti:

— Eu o voiu lua înainte. Rămâneţi aici până ajung la uşa casei.

Din câţiva paşi fu la scară şi urcă cu băgare de seamă treptele ce duceau la cerdac. Stăteam încordaţi, când deodată se aprinse o lampă electrică deasupra uşii de intrare. Marian, care se afla numai la un pas de aceasta, se dădu repede înapoi şi-şi smulse revolverul din brâu.

Uşa fu deschisă încetişor, un bătrân Indian în veştminte scumpe ieşi afară, îşi mângâiă barba lungă, colilie şi întrebă politicos:

— Sahib, ce vă aduce la o oră atât de târzie în casa mea?

— Casa lui? murmură inspectorul. Asta nu se poate. Pe bătrânul acesta nu l-am văzut niciodată. Hai să intrăm, domnule Bertram! Dacă ne-or fi pregătit vreo căpcană, atunci cel puţin suntem trei.

Indianul nu se turbură când ne ivirăm brusc în faţa lui, dar ne privi întrebător.

— Am văzut lumină în casă — spuse ins-

pectorul — eu sunt inspectorul de poliție Harris. Știind că bungalow-ul e nelocuit, era da datoria mea să cercetez de unde venea lumina. Ce cauți d-ta aici?

— E proprietatea mea — răspunse bătrânul. liniștit. Am sosit azi din Delhi și am cumpărat-o. Mă numesc Suwar. Poftim actul de cumpărare.

Scoase un document din buzunarul hainei și-l întinse inspectorului. Acesta îl parcurse în grabă și i-l înapoiă, înclinându-se.

— Atunci te rugăm să ne ierți că am pătruns aici — spuse el. Locuiesc alături și e de datoria mea să veghez la siguranța tuturor. Te-aș sfătui să pui mâine să se repare gardul, căci din partea cealaltă a fost tăiată o tufă.

Chipul bătrânului rămase și acum neclintit. Se înclină politicos și răspunse:

— Îți mulțumesc, domnule inspector, voiu pune mâine să se repare gardul. Mă bucur de grija ce ne-o porți; voiu locui deci fără teamă, deși sunt atât de departe de oraș. Vă mulțumesc, domnilor.

Se înclină față de noi, ceea ce însemna că putem pleca. N'aveam încotro, astfel că răspunserăm tot printr'o plecăciune și făcurăm cale 'ntoarsă.

Când furăm în ulicioară, Harris zise în șoaptă:

— Ciudat! Documentul nu e plăsmuit, ceea ce înseamnă că bătrânul a cumpărat într'adevăr proprietatea. Voiu întreba mâine la Delhi dacă e cunoscut acolo. Ivirea lui neașteptată aici îmi pare oarecum ciudată. Dar

acum să mergem repede la casa vopsitorului Garo.

Merserăm ca la vreun sfert de oră, până când Harris spuse încetişor:

— Colo 'n faţa noastră e casa vopsitorului.

Străbăturăm strada şi ne îndreptarăm spre casa de lemn. Indărătul ei şerpuia un râuleţ, care era binevenit pentru meseria vopsitorului.

La stânga noastră se profilau, pe cerul cu lună plină, ziduri înalte: ruinele vechiului templu, despre care ne vorbise Harris. Depărtarea nu era mai mare de patruzeci de metri, şi îmi apăru foarte la locul ei ideea lui Marian, că ar exista un gang subpământean între casa lui Garo şi templu.

Harris bătu cu putere în uşă, dar nimic nu se auzi din casă.

— Suspect de la 'nceput! mormăi inspectorul. Unde să fie vopsitorul la o oră atât de târzie? Ah, uşa e deschisă. Hai să intrăm!

Impinse uşa şi îşi aprinse lampa de buzunar. La lumina ei văzurăm o încăpere obişnuită a unei gospodării indiene sărăcăcioase.

Patul murdar era gol şi aşternutul dovedea că nimeni nu dormise într'însul. Inspectorul cercetă totul cu luare aminte şi intră înăuntru abia după ce ne spuse că nu observase nimic suspect.

După câteva clipe intrarăm şi noi. Găleţile cu fel de fel de vopsele, în care înotau piei şi stofe, răspândeau o duhoare nesuferită.

— Trebue să încercăm a descoperi gangul secret — şopti Marian. Sunt încredinţat că există unul. Aşa dar, în primul rând să cercetăm podeaua!

Dar deşi cercetarăm fiecare centimetru al podelei de lut, nu găsirăm nicium chepeng.

In cele din urmă prietenul meu se opri înaintea găleţilor cu vopsele, le privi gânditor şi împinse cu băgare de seamă la o parte pe cea dintâi. Eu mă cam îndoiam de succes, dar cu toate acestea îi dădui o mână de ajutor. Când împinserăm de la locul lui al treilea vas, Marian scoase un şuierat. Văzurăm lămurit în pardoseala de lut marginile unui chepeng de formă pătrată. Prietenul meu arătă spre două jghiaburi adânci în podea şi şopti:

— Chepengul se deschide în jos, aşa că omul care a străbătut gangul poate împinge lesne în lături vasul cu vopsea, cu ajutorul unor manivele. Foarte ingenios făcut.

Tot vorbind, trecu de-a-lungul crăpăturilor cu cuţitul. Pe neaşteptate chepengul se afundă şi Marian avu un zâmbet de triumf.

Lumină în deschizătura întunecoasă, apoi îşi dădu drumul în jos. Gangul nu era mai înalt de un metru şi jumătate, căci Marian trebui să se aplece mult ca să poată privi înăuntru. După câtva timp se ridică şi zise:

— S'o luăm de-a-lungul lui şi vom cunoaşte, poate, tainele ruinei. Dar să păstrăm distanţa!

Se aplecă iar şi dispăru în gang. Il urmai pe dată, rămânând la vreo cinci metri de el.

Privind îndărăt îl văzui şi pe inspector, care după ce împinsese în sus chepengul venea în urma mea.

Marian ajunse curând la capătul gangului, rămase locului acolo şi cercetă în jurul său, în timp ce eu şi Harris ne oprirăm de asemenea, păstrând aceeaşi distanţă. Prietenul meu examina un perete din lespezi mari de

piatră, înfigea cuțitul când într'un loc, când în altul, și în cele din urmă clătină din cap și își îndreptă atenția spre tavan.

Aici avu mai mult noroc, căci după puțin timp se lăsă în jos un capac, care se așeză lângă zid. Marian își stinse lampa, văzui o luminiță slabă pătrunzând prin deschizătura făcută în tavan, apoi prietenul meu își înălță trupul și se săltă afară prin deschizătură.

Stinsei și eu lumina și mersei spre capătul gangului. Acum văzui că pătrundea lumină de lună prin deschizătură; ridicându-mă, mă pomenii cu capul și umerii în aer liber. Privii repede în juru-mi și băgai de seamă că gangul ducea într'o curticică a templului.

Pietre și moloz zăceau de jur-împrejur și între ele creșteau bălării.

Marian stătea lângă mine, îmi ajută să ies afară, apoi aștepță până veni și inspectorul. Pe urmă se aplecă și închise la loc chepengul.

Privirăm cu atențiune în jur. Șopârle și alte reptile mici se alungau printre ruine. In cele din urmă, Marian șopti:

— Trebue să mergem spre dreapta. Acolo e clădirea principală a templului, căci de celelalte părți par să fie numai colonade descoperite, precum se vede după acoperișurile înguste. Incăperi subpământene nu pot fi decât sub templu.

— Ai dreptate, domnule Farrow — zise inspectorul — pe aceste trei laturi de aici se află numai ganguri înguste. In templu putem intra numai sau prin poarta mare de colo, care e totdeauna deschisă, sau prin gangul acoperit din stânga. Am vizitat odată templul acesta.

— Atunci e mai bine să mergem prin gangul acoperit — spuse prietenul meu. Îndărătul porții mai pot sta ascunși dușmani.

Tot vorbind în șoaptă străbătuserăm curtea și printr'o spărtură mare în zid intrarăm în gangul pe care ni-l arătase Harris.

Luna împrăștia destulă lumină în gang — prin deschizăturile ferestrelor și găurilor din tavan — ca să putem vedea la câțiva metri depărtare.

Marian o luă iarăși înainte și noi îl urmarăm. Camaradul meu păși într'o deschizătură îngustă și atunci se făcu mai întuneric înaintea noastră. Intrarăm acum în sala mare a templului și acolo razele lunei nu mai aveau pe unde străbate.

— Păcat! făcu Marian. Acum trebue să ne folosim de lămpi. Să sperăm că nu sunt iscoade pe aici.

Lumina vie sfâșiă întunericul. In clipa următoare scoaserăm exclamații de spaimă, căci pe un soclu uriaș de piatră, stăteau... Pongo și Maha.

La fel ca servitorul Ari al inspectorului, Pongo, cu chipul schimonosit și ochi holbați se sprijinea de pământ, în vreme ce Maha, cu botul căscat, zăcea lângă el, cu labele dinainte întinse.

La această privelişte grozavă uitarăm de orice prevedere. Ne repezirăm la soclul de piatră și Marian duse mâna la spatele uriașului.

Dar în aceeași clipă pământul ne fugi de sub picioare. Cu o smucitură se afundă o lespede grea de piatră și căzurăm în jos,

 la vreo trei metri. Când ne izbirăm de fund, capacul de sus se închise la loc, cu sgomot.

IV. — PLANUL LUI TIPPU NEGA

Marian râse cu necaz, își aprinse din nou lampa și zise:

— Am făcut-o fiartă! Dar văicărelile nu ajută, trebue să 'ncercăm să ieșim de aici.

— Și crezi cu adevărat că vom putea ieși? întrebă inspectorul.

Indoiala sa era îndreptățită, căci la lumina lămpii văzurăm că pereții erau din blocuri masive de piatră. Și îmbucăturile erau atât de subțiri încât abia ar fi încăput un vârf de cuțit.

— Eu cred c'o să ieșim — spuse Marian, calm. Dacă n'o să ne putem libera singuri repede, cu siguranță c'o să ne scoată Tippu Nega. La pereți nu văd nimic deosebit, așa că trebue să încercăm cu tavanul.

Indreptă lampa în sus, plimbând lumina încolo și încoace. Dar chepengul era așezat cu atâta măiestrie, încât nu puturăm descoperi nici măcar marginile lui.

— N'o să putem face nimic cu asta — spuse Harris. Probabil c'a pus zăvoare pe dincolo. Să 'ncercăm cu podeaua.

Inspectorul își aprinse și el lampa și examină podeaua centimetru cu centimetru. Îi ajutarăm și noi și-l întrebai pe Marian:

— Cel puțin ai izbutit să-i scoți spinul lui Pongo? Am putea trage nădejde în cazul acesta.

— N'aș putea spune — răspunse Marian.

Mi s'a părut că am pus mâna pe el, dar chiar în clipa aceea ne-am şi afundat.

— Păcat! făcui, necăjit, căci cu toată căutarea înfrigurată nu găsirăm niciun fel de crăpătură în podea — aşa dar nicio ieşire pe acolo.

— Nimic de făcut! zise şi inspectorul, ridicându-se.

— Sst! făcu deodată Marian. Aud un glas aici. Ah, e Tippu Nega!

Intr'adevăr, de undeva se auzea o voce şi acum recunoscui şi eu glasul acela rece, tăios. Tippu Nega vorbea foarte agitat, dar totuşi stăpânit.

Vorbea în limba indiană, dar atât de repede încât nu putui înţelege totul. Auzii totuşi cuvinte care-mi dădură de gândit, şi anume: „Revoluţie", „tunuri", „depozite de muniţii", „vase de război", etc.

Chipul inspectorului trădă o încordare la culme.

Tippu Nega vorbi vreo douăzeci de minute şi când tăcu, Marian întrebă repede:

— Am înţeles numai câteva cuvinte, domnule Harris, dar din ele am dedus destul. Tippu Nega vrea să provoace o revoltă împotriva Englezilor — aşa ?

— Da — încuviinţă inspectorul, şcrâşnind. E chiar mai rău decât aş fi crezut. Totul e pregătit, rolurile sunt împărţite şi mă tem de ce s'ar întâmpla dacă Tippu Nega şi-ar putea aduce la îndeplinire acest plan îndrăzneţ. Păcat că n'a pomenit numele celor mai de seamă şefi, dar îmi cam închipui eu cine sunt. Domnule Farrow, trebue să încercăm să ieşim cât mai curând din această căpcană.

Altminteri se va stârni o răscoală cum n'a mai fost.

— A pomenit de noi Tippu Nega? întrebă Marian.

— Nu, n'a spus nimic. Oare... să nici nu știe că suntem prinși aici?

— Tot ce se poate — zise Marian, râzând. In focul discuției, nici n'o fi auzit sgomotul cu care s'a închis chepengul. Ia să 'ncercăm acum dacă nu-l putem deschide pe acesta. Probabil că sub tavan or fi deschizături, poate vreo crăpătură prin care auzim atât de lămurit glasul lui Tippu Nega. Hai, Robert, trebue să mă urc pe umerii tăi.

Mă aplecai și Marian se pregăti să se urce, dar se opri și eu mă ridicai repede. Din tavan se auziră bocănituri și prietenul meu zise imediat:

— Repede înapoi! Poate că e Pongo, care ne-a văzut căzând jos. Nu trebue să stăm sub capac.

Ne lipirăm de perete și privirăm cu încordare în sus. Se mai auziră câteva bocăniturî, dar cu toate că erau destul de puternice, se părea că cel ce le provoca vroia să le auzim numai noi.

— Să știi că e Pongo — zise Marian, cu bucurie.

Tresăririm speriați, căci chepengul căzu deodată în jos și se izbi de perete. Intr'un nor de praf se rostogoliră la pământ câțiva bolovani mari și căzură alături de noi.

— Massers sănătoși? se auzi de sus glasul lui Pongo. Atunci totul bine. Massers vine repede.

Uriașul se culcase pe pântece sus și întinse

în jos braţele-i lungi. Marian se săltă în sus şi se încleştă de braţele lui Pongo. Acesta îl prinse ca pe un fulg şi-l trase afară cu totul, pentru ca apoi să se azvârle iarăşi la pământ, întinzând braţele. Făcui repede un semn inspectorului, care peste câteva clipe era şi el sus. După ce mă scoase şi pe mine, chepengul se închise la loc, cu sgomot.

Indată ce simţii pamântul sub picioare, smulsei revolverul şi mă întorsei. Tippu Nega şi oamenii săi trebue să fi auzit larma şi s'or fi gândit că noi o stârnisem.

Camarazii mei îşi scoseseră şi ei armele, în timp ce Pongo pusese mâna pe plăselele cuţitului său de spintecat rechini. Lămpile le stinseserăm, ca să nu ne trădăm.

Un mârâit slab se auzi deodată. Dincotro venea nu puteam şti, astfel că ne roteam mereu privirile de jur-împrejur.

Eu avui „norocul" să zăresc cel dintâi un tigru uriaş, care stătea la vreo zece metri de noi, într'o fâşie de lumină de lună, care cădea acolo printr'o fereastră.

Era de o mărime cum nu mai văzusem până atunci. Observai imediat că avea o crestătură lată, care pornea dela ochiul stâng spre cap. Probabil că fiara fusese rănită cândva în luptă cu vreun bivol.

Stătea liniştită şi nemişcată, cu privirea fioroasă aţintită asupra noastră. Incetişor de tot ridicai revolverul. Băgai de seamă că atât Marian cât şi Harris îmi imitară pilda.

Aşteptai o comandă a prietenului meu şi în vremea asta îmi alesei drept ţintă ochiul stâng al tigrului.

Deodată, însă, se petrecu ceva ciudat. De

undeva din încăperea aceea mare se auzi un glas sonor:

— Matsu!

Uriașul tigru se zvârli în lături și se făcu nevăzut în beznă.

O tăcere apăsătoare se lăsă în încăpere. Chestia devenea cam neplăcută, căci un tigru e oricând primejdios — cu atât mai mult când e vorba de unul dresat.

Țineam lampa de buzunar pregătită, ca s'o pot aprinde la cel mai ușor sgomot. Tippu Nega l-o fi rechemat pe tigru, pentru că știa bine cu câtă siguranță trăgeam noi. Și probabil că nu vroia să pună în joc exemplarul acesta la care o fi ținând.

— O pornim încetișor înainte spre poarta cea mare — șopti Marian — aici suntem prea primejduiți. Păstrați distanță cât mai mică!

Pași cu băgare de seamă în fruntea noastră. Era un drum cum n'am mai făcut altul atât de primejdios. Trebuia să fim cu ochii în patru ca să nu ne poticnim de nenumăratele pietre și în același timp eram nevoiți să ne rotim mereu privirea împrejur, dacă nu cumva se află un dușman pe acolo, și, în al treilea rând, îl știam pe uriașul tigru dându-ne târcoale.

Pongo ducea de zgardă pe Maha, care se arăta foarte neliniștit; adulmeca, de sigur, apropierea grozavului dușman, față de care era neputincios.

Marian ajunse lângă ușa grea de metal și luna care scălda curtea în lumină, îl învăluia și pe el. Ciuli urechile câteva clipe, apoi pași cu băgare de seamă afară. Harris îl urmă, după el Pongo cu Maha și când ieșii și

eu în curte, nempiedecat de nimeni, nu mai știam ce să cred despre Tippu Nega, care ne lăsa să plecăm nestingheriți.

E drept că ne mai aflam în ruina misterioasă, mai eram în puterea lui, așa că era cu putință încă să picăm în vreo căpcană de unde nu există scăpare.

Sub conducerea lui Marian, camarazii mei merseră de-a-lungul zidului templului vechiu, pe dreapta, spre gangul îngust și acoperit pe unde intrasem în templu.

După cum am amintit, templul acesta avea diferite spărturi în zid, așa că pe acolo puteam ajunge în câmpul liber. Marian nu se îndreptă însă spre una din deschizăturile pe unde am fi putut ieși în gang, ci rămase la zidul templului, până ajunserăm la colțul format aici de gangul alăturat, care se împreună cu el.

In locul acesta erau îngrămădiți bolovani și moloz, năpădiți de buruieni înalte.

— Așa — șopti Marian — să ne ascundem aici. N'are niciun rost să încercăm să ne salvăm prin gang, căci cu siguranță că acolo ne pândește cea mai mare primejdie. Vom rămâne aici până la ziuă, când vom avea mai mulți sorți de scăpare. D-ta domnule Harris, ai acum destule motive să-i arestezi pe Tippu Nega și ai săi, așa că dacă vom ieși teferi din templu, îl vei putea împresura și percheziționa. Și cred că ai aflat destul despre planul cutezător al acestui fanatic, ca să poți împiedeca atentatele.

— Așa e, nu trebue decât să anunț telefonic pe guvernatorii diferitelor provincii, și toată răscoala plănuită e înăbușită în fașe, Dar nu

suntem încă în siguranță. La ce-mi folosesc cele ce știu, dacă nu le pot valorifica! Eu aș fi de părere să încercăm chiar acum să ieșim din această ruină misterioasă.

— Eu văd lucrurile altfel — zise Marian, calm. Tippu Nega n'a știut nimic de pătrunderea noastră în templu. Probabil că a postat afară paznici, cari însă nu ne-au putut vedea, deoarece noi am pătruns prin gangul secret. Întrunirea, care avusese loc în vreo încăpere subpământeană a templului, o fi fost cam furtunoasă, acoperind zgomotul făcut de chepengul de piatră, când am căzut noi în căpcană. Când ne-a eliberat apoi Pongo, larma o fi fost auzită, dar după părerea mea tigrul Matsu a fost rechemat de paznicul său, care vroia să ceară instrucțiuni dela Tippu Nega, care nu ieșise încă din încăperea unde avea loc adunarea. De aceea am putut părăsi templul neîmpiedecați de nimeni. Dar de atunci, Tippu o fi aflat că suntem aici, căci paznicul tigrului trebue să-l fi văzut pe Maha al nostru. Așa că, e mai mult ca sigur că nu vom izbuti să ieșim nevătămați prin gangul îngust. Altfel vor sta lucrurile mâine dimineață, pe lumină.

— Cred că ai dreptate, domnule Farrow — încuviință Harris. In colțul acesta de aici ne putem apăra bine împotriva oricărui atac, numai dacă n'o fi prea viclean.

— Și afară de asta sper că Tippu Nega va presupune că am izbutit să fugim — spuse Marian, râzând. N'o să-și închipuie că am rămas pe lundeva aici.

— Minunat! făcu inspectorul. D-ta ești un om foarte chibzuit, domnule Farrow.

— Sst! exclamă Marian. Vin!

Convorbirea fusese dusă în şoaptă, aşa că un om care ar fi stat la numai doi metri depărtare, n'ar fi putut auzi nimic. Asta făcuse cu putinţă ca Marian să audă un sgomot suspect. Dar acum, când ascultarăm cu încordare, nu auzirăm nimic, afară de larma făcută de şopârle, greeri şi alte vietăţi.

După câteva minute auzii însă şi un sgomot ciudat, care venea dela intrarea templului: era rostogolitul unei pietre, pe care o împinsese un picior omenesc.

Ne scoaserăm pălăriile şi ridicarăm capetele deasupra buruienilor înalte, numai atât cât să putem vedea ce se petrece.

Din deschizătura întunecoasă se strecura încetişor un trup mare de animal. Acum veni în lumina pală a lunii şi cu spaimă recunoscui pe Matsu, tigrul uriaş.

Trebue să mărturisesc că mă gândisem la el, dar abia acum îmi dădui seamă că ascunderea noastră nu folosea la nimic, căci tigrul o să ne adulmece numaidecât.

Rămăsei cu privirea aţintită asupra uriaşului animal, care se oprise în faţa uşii templului şi privea în juru-i. Norocul nostru era că vântul slab ce se stârnise acum, vestind apropierea zorilor, bătea spre noi, astfel că Matsu nu ne putea adulmeca. Băgai însă de seamă că Maha, care stătea alături de mine, începu să tremure, căci vântul aducea spre el mirosul trupului fiarei.

Il mângâiai ca să-l liniştesc, fără să slăbesc din ochi tigrul. Firește că acesta nu era un duşman plăcut [illegible] în orice caz nu

atât de primejdios ca Indienii cu armele lor viclene.

Un Indian înalt ieşi acum agale din templu, se opri lângă tigru şi îşi roti privirea prin curtea templului. Nu ne putea descoperi, deoarece pietrele şi buruienile făceau o impresie de culori atât de amestecate în lumina lunii, încât în niciun caz n'ar fi putut observa frunţile noastre. Şi ochii îi ţineam pe jumătate închişi, astfel încât nici sclipirile lor nu ne-ar fi putut trăda.

Din păcate nu era Tippu Nega, căci altminteri poate l-am fi culcat îndată la pământ cu un glonţ. Se părea că e paznicul tigrului, deoarece fiara se lipea de dânsul, iar Indianul mângâia căpăţâna uriaşă.

Apoi se 'ntoarse şi păşi înapoi în templu, urmat de Matsu. După ce dispărură, şoptii:

— Mariane, drept să-ţi spun că nu înţeleg: oare Indienii nici n'au de gând să ne caute?

— Nici eu nu-mi pot explica — spuse Marian, mirat. Se vede că e prea importantă consfătuirea aceea la care Tippu Nega şi-a expus planul şi paznicul tigrului n'o fi îndrăznind să-şi anunţe stăpânul despre ivirea noastră. Ah, ăsta e Tippu! Domnule Harris, ia încearcă să-i auzi cuvintele!

In templu răsună glasul rece şi tăios al duşmanului nostru de moarte. Trebuia să fie în prada unei mânii grozave, altminteri ar fi fost mai prevăzător.

Harris întinsese capul şi asculta cu încordare. In câteva rânduri îl clătină mirat, apoi, când glasul lui Tippu Nega amuţi deodată, el şopti:

— Domnule Farrow, presupunerea d-tale e dreaptă: paznicul n'a vestit îndată ivirea noastră și Tippu Nega l-a amenințat cu moartea dacă vom scăpa. A dat poruncă să fie pregătite imediat toate căpcanele, apoi a mai trimis doi oameni în oraș, ca să iscodească dacă am părăsit templul. Din fericire, n'a ordonat să fie cercetată ruina. N'ar fi bine să ieșim repede afară prin gang?

— Cred că pentru asta e prea târziu acum — șopti Marian, arătând spre zidul gangului.

De acolo se auzeau lămurit pași, cari după scurt timp se opriră și se întoarseră înapoi.

— Acum au fost așezate căpcanele — zise Marian, cu părere de rău. Din păcate eu am fost prea prevăzător, crezând că sunt oricând gata să funcționeze. N'avem încotro și trebue să așteptăm până se face ziuă, ca s'o ștergem atunci.

— Poate tot am izbuti să punem mâna pe Tippu Nega — zise Harris, scrâșnind din dinți. Cu un glonț aș putea înlătura toată primejdia ce amenință Anglia.

— Mai există putința să ne întâlnim cu dușmanul — spuse Marian. Cu siguranță că au să se apuce să cerceteze și templul. Ce-i cu tine, Robert?

Făcusem o mișcare de spaimă. Cu totul întâmplător privisem în sus spre acoperișul templului și văzusem deasupra noastră capul unui Indian, ai cărui ochi scânteietori erau ațintiți spre noi. Asta însemna mare primejdie și fără să stau o clipă la gânduri smulsei pistolul și trăsei.

Deși eram turburat peste măsură, nimerii bine. Indianul încercase în ultima clipă să-și

tragă capul înapoi, dar glonțul meu fu mai repede.

Individul sări în sus, apoi căzu cu fața la pământ și rămase nemișcat pe marginea acoperișului.

— Bravo! făcu Marian, după ce aruncase o privire în sus. Poate că eram curățați acum dacă n'ai fi lucrat atât de repede și îndrăzneț. Lupta începe! Robert, tu trebue să ții mereu sub ochi acoperișul.

Nu mi-era deloc plăcut să privesc necontenit capul acela nemișcat de sus, căruia glonțul meu îi luase viața, dar mă mângâiam cu gândul că fusesem în legitimă apărare.

Acum n'aveam voie să-mi întorc privirea măcar odată, ca să văd repede ce se petrece prin curte — trebuia să mă bizui pe camarazii mei că vor băga de seamă la timp orice primejdie ce s'ar apropia de acolo.

Misiunea mea era poate mai importantă, căci în mai puțin de o clipă s'ar fi putut ca cineva să arunce jos vreun gaz otrăvitor.

Se vede că Marian gândea același lucru, căci îl auzii șoptind:

— Trebue să părăsim neapărat colțul acesta. Am putea fi atacați de sus cu mijloace împotriva cărora nu ne-am putea apăra. Ah, asta e foarte bine! Acum putem nădăjdui în salvare.

In vreme ce prietenul meu vorbea încă, se iviră zorile, brusc, așa cum se întâmplă la Tropice. Acum nu mai puteam fi iscoditi pe ascuns, iar pe de altă parte am fi putut vedea la timp orice căpcană.

— Inainte! zise Marian, ridicându-se. Trebue să trecem prin gangul acoperit. Firește

c'or fi acolo tot felul de curse, dar vom fi cu ochii 'n patru.

Cercetând fiecare palmă de pământ, Marian se 'ndreptă spre o spărtură a gangului. Îl urmarăm, iscodind de jur-împrejur, dar nu zărirăm niciun dușman.

Asta ne dădu de gândit; în cele din urmă ne spuserăm că potrivnicii noștri vroiau de sigur să-și cruțe viața, așa că se bizuiau mai mult pe căpcanele lor.

In gangul îngust trebuia deci să fim cât se poate de prevăzători, căci dacă Tippu Nega ne lăsa să străbatem curtea în voie, însemna că ceea ce ne aștepta în gang erau căpcane foarte primejdioase.

Marian mergea tot mai încet, cu cât se apropia de deschizătura gangului deoarece se putea să intre în activitate vreo țeavă de suflat otravă, sau chiar să se prăbușească zidurile gangului, îngropându-ne sub dărâmături.

Prietenul meu mai era numai la câțiva metri de deschizătură, când se trase repede înapoi și duse mâna la armă. Îl apucai repede de sgardă pe Maha, care mergea alături de mine, și-l ținui cu putere, în vreme ce dusei și eu mâna dreaptă la revolver.

Din deschizătura întunecoasă se ivise fără sgomot căpățâna uriașă a tigrului Matsu. Mă așteptai să-l văd sărind și culcându-l la pământ pe Marian, dar tocmai când ridicai pistolul, se auzi o fluierătură melodioasă și Matsu dispăru fulgerător în întunerecul gangului.

— Ei, drace! scrâșni Harris. Povestea asta începe să mă scoată din fire. Ce-or fi urmă-

rind dușmanii noștri că-l strigă mereu înapoi pe tigru în ultima clipă?

— Vor să ne pună nervii la încercare — răspunse Marian, îndârjit — dar n'o să le meargă. Ești de acord, domnule Harris, să ne 'ntoarcem acum și să căutăm să dăm ochi cu banda în ascunzătoarea ei? La asta n'o să se aștepte Tippu Nega și atunci suntem stăpâni pe situație — cum s'ar zice.

— Mai e vorbă că sunt înțeles cu planul acesta! se grăbi să spună inspectorul. E o idee cât se poate de bună. Banda o să stea de pază la căpcane, ca să vadă dacă picăm în ele, și va fi foarte mirată când vom veni din altă parte. Acum cred că și în gang ar fi prea primejdios, căci se poate ca Matsu să stea acolo la pândă.

Marian nu mai stătu s'audă ce zicea inspectorul, ci porni înaintea noastră, străbătând curtea, spre poarta mare a templului. Nici n'ar fi avut vreun rost să se ascundă, căci puteam fi siguri că eram pândiți de multe perechi de ochi printre crăpăturile zidurilor vechi.

Țineam revolverele pregătite în mâini și niciun Indian n'ar fi scăpat teafăr dacă s'ar fi arătat înaintea noastră.

Marian păși curajos spre intrarea templului, împinse cu piciorul ușa grea de bronz, privi câteva clipe în lăuntrul încăperii mari, apoi intră.

Îl urmai imediat și cum trecui pragul îmi rotii privirea în toate părțile. Neputând descoperi nimic, mersei mai departe.

Marian se opri în mijlocul încăperii și privi cercetător în jur. Știam ce urmărea: să des-

copere unde sunt încăperile tăinuite, în care ar fi putut fi Tippu Nega cu oamenii săi.

Pongo și Harris veniră lângă noi.

— Cred că intrarea spre încăperile subpământene este sub blocul mare de piatră, pe care stătuseră paralizați Pongo și Maha — șopti Marian. Să mergem acum iarăși la distanță unul de altul! Dar cu băgare de seamă!

Marian era iar cel dinainte, omul prevăzător și calculat. Porni în fruntea noastră, cercetă cu luare aminte podeaua, privea adesea spre tavan, și pipăi fiecare crăpătură a peretelui.

Trecurăm pe lângă blocul mare de piatră, Marian se apropiă de podeaua grea, care acoperea încăperea, — coti însă brusc spre stânga și deschise o ușiță dintr'o coloană uriașă ce susținea tavanul templului.

— Era puțin deschisă, — ne șopti el — altminteri n'aș fi descoperit-o. Ah, colo jos se aude vorbă agitată, cred că Tippu Nega și-a calm pierdut cumpătul. Fiți cu băgare de seamă!

O scară îngustă de piatră ducea în jos. Marian ne mai preveni odată să fim prevăzători, punând degetul pe buze, apoi se strecură prin ușiță și coborî încetișor.

Îi lăsai pe Harris și Pongo să treacă înainte, pentruca să rămân în urmă, cum eram obișnuit.

Cu cât coboram, cu atât se auzeau mai deslușit glasurile. Putui deosebi lămurit vocea lui Tippu Nega, care părea să fie înfuriat la culme.

Cearta ticăloșilor între ei nu putea decât să fie în folosul nostru, deoarece i-am fi putut

lua prin surprindere. Şi Tippu Nega trebuia pus cu botul pe labe chiar în ziua aceea, atât în interesul nostru, cât şi în acela al stăpânirii engleze din India.

Mă lovii de Pongo. Camarazii se opriseră şi Marian aprinse lampa. Gangul îngust în care intrasem după ce coborâsem scara, era complect închis de un zid de piatră.

Trebuia să existe într'însul o uşă secretă, căci auzirăm lămurit glasul lui Tippu Nega, care vorbea acum singur.

Marian cercetă cu luare aminte zidul, ca să găsească resortul ascuns care deschidea intrarea. Deşi Tippu Nega vorbea foarte repede, pricepui totuşi multe cuvinte, căci apăsa pe unele din ele, trădându-şi mânia.

Fui foarte mirat, auzind cuvinte ca: „Întârziere, mare greşeală, pedepsire imediată". Deodată mi se lumină însă mintea. Prinţul condamna purtarea paznicului tigrului Matsu, care chemase înapoi fiara în trei rânduri, şi cerea imediata lui pedepsire. Glonţul pe care-l trăsesem eu asupra iscoadei, părea să nici nu fi fost auzit. Cu siguranţă că Tippu Nega ne şi credea ajunşi în oraş, şi, pe de altă parte, se bizuia pe căpcanele sale. In niciun caz nu bănuia că ne aflam atât de aproape.

— Vrea să-l pedepsească imediat pe paznicul tigrului — şopti Harris, când Tippu Nega tăcu. Dac'am putea pătrunde acum prin surprindere, cu siguranţă că am pune mâna pe bandă.

— Ah, în sfârşit! făcu Marian în aceeaşi clipă.

Auzirăm un scârțâit slab, apoi o parte a zidului se dădu binișor înapoi.

Un glas ascuțit strigă câteva cuvinte, cu oarecare spaimă. Era momentul potrivit și Marian se strecură imediat prin deschizătură.

Il urmarăm în grabă. Ne aflam la capătul unei odăi lungi și scunde, care primea lumină prin crăpături înguste din tavan. Acum îmi explicam de ce putusem auzi vorba lui când eram în fața blocului mare de piatră din templu. Aceste crăpături duceau de sigur pe sub tot templul, ca să lase să pătrundă lumină și aer în camera secretă.

O scenă dramatică se desfășura acolo. La celălalt capăt al odăii se aflau într'un ungher mai mulți Indieni cari priveau spre două făpturi ce-și stăteau față în față în colțul opus. Erau Tippu Nega și un Indian înalt, paznicul tigrului, care se sprijinea cu mâna dreaptă pe căpățâna odorului său.

El era acela care rostise cuvintele speriate. Tippu Nega era turbat de furie, se aplecă puțin, apoi repezi brațul drept, un fulger spintecă aerul, și paznicul se prăbuși la pământ, horcăind. Pumnalul prințului asasin îi găurise gâtlejul.

Inainte însă ca nenorocitul să-și fi dat ultima suflare, Matsu scoase un răget de furie și durere în același timp. In clipa următoare se propti în fața lui Tippu, care se dădu înapoi îngrozit.

Dar nu putu face mai mult de un pas, căci furiosul tigru îl și înhățase. O muscătură... și Tippu Nega scoase un răcnet înfiorător. Fiara îi zdrobise brațul drept. Totuși animalul nu se lăsă, ci mai muscă odată, cu sete, și prințul scoase un ultim horcăit.

— Sus mâinile!

Glasul aspru al inspectorului sfâșiă tăcerea apăsătoare ce domnea în încăpere. Armele noastre erau îndreptate asupra Indienilor, cari ridicară brațele, șovăitori.

Dar și noi ne cam greșisem socotelile, căci tigrul își lăsă prada și se năpusti spre noi. Mai văzui pe Indianul din frunte scoțând repede o țeavă și ducând-o la buze — și fiara turbată și stătea în două labe în fața noastră, gata să ne oulce la pământ.

Inainte însă de a putea ținti și trage, trupul tigrului se prăbuși cât ai clipi din ochi. Rămase în fața noastră, cu botul deschis, ochii ieșiți din orbite, cu labele dinainte întinse.

Câteva gloanțe trase la repezeală și vreo trei Indieni căzură la pământ; atunci ceilalți patru ridicară iar brațele. Cei trei dela pământ țineau însă în mâini țevi de suflat.

Marian, care trăsese, spuse acum, râzând:

— Care va să zică dușmanii ne-au salvat viața, căci tigrul ne-ar fi sfâșiat înainte ca gloanțele noastre să-i fi venit de hac. Săgeata aia otrăvită a sosit la vreme. Acum îi putem dezarma pe dumnealor și să-i transportăm în oraș.

Ii silirăm pe Indieni să vie câte unul la noi, îi dazărmarăm și Pongo le legă mâinile la spate. Apoi le poruncirăm să meargă înainte.

Sus în templu mai puserăm mâna pe Garo, vopsitorul — și ieșirăm cu toții afară din misteriosul templu, pornind spre oraș.

Făcuserăm o captură bună. Patru din prizonierii noștri se dovediră a fi niște instigatori cunoscuți, pe cari îi luaseră de mult la ochi autoritățile. Și pe temeiul datelor inspec-

torului, care fură telefonate imediat diferiților guvernatori, se împiedecară multe atentate și se făcură numeroase arestări.

Harris fu rechemat la Calcutta și când ne despărțirăm, își exprimă speranța că ne vom mai revedea, ceea ce se și întâmplă mai târziu.

Tigrul Matsu fu luat din templu și închis într'o cușcă trainică, apoi îi fu scos spinul din spate, care-i provocase paralizia aceea ce ne salvase nouă viața.

După câteva zile părăsirăm Gulbargha foarte bine dispuși. Cel mai mare dușman al nostru era mort și acum nu mai aveam a ne teme de atentate. Dar nu puteam prevedea atunci că umbra lui ne va urmări și din mormânt" — încheiă doctorul Bertram.

Sfârșitul volumului: TIGRUL RĂZBUNĂTOR

Volumul următor va fi intitulat: Prințul și Piticul

Publicație periodică. — Apare saptămânal

No. 156 — Joi 14 Mai 1936

Redactor responsabil: ST FREAMĂT

CU PRILEJUL

Lunii Bucureștilor 1936

Vechea Librărie editoare Ig. Hertz, Calea Victoriei, 5, acordă:

20—50% rabat la toate cărțile apărute în editură proprie și 10% rabat la toate raioanele librăriei.

TIP. „FINANȚE ȘI INDUSTRIE" Str. Poetul Macedonschi, 1

Un roman trăit se desfăşoară în paginile acestei cărţi minunate. Acţiunea se petrece în America, „ţara tuturor posibilităţilor".

EROUL este un copil de 12 ani, unul din miile de vânzători de ziare cari străbat zilnic în goană

NEW-YORK-ul.

John Workmann,

mic de-o şchioapă, este totuşi şeful unei familii, căci trebue să îngrijească atât de dânsul, cât şi de mama sa. Băiatul acesta se trezeşte prins în vâltoarea luptei pentru viaţă, dar este însufleţit de un curaj şi o energie care atrage atenţia magnatului presei din America. Micul John izbuteşte să devie protejatul acestuia, şi la o vârstă când alţii abia încep să priceapă ceva din viaţă, el şi-a câştigat un renume, prin câteva fapte care pun în uimire lumea americană.

Dar tânărul nostru erou vrea să ajungă bogat şi puternic. In pieptul lui de copil simte o chemare către culmile vieţii. Cu un instinct de adevărat om de afaceri, băiatul acum în vârstă de 14 ani, se asvârle în valurile aventurii, cu mintea limpede şi sufletul plin de speranţă. Neînchipuite sunt peripeţiile prin care trece în veşnică războire cu forţele adverse şi atunci când John Workmann ajunge ce trebuia să ajungă, viaţa îi apare ca un vis frumos, pe care cititorii îl pot urmări zilnic în paginile romanului

REGELE ŞTRENGARILOR

Cereţi fascicola No. 1 gratuit

No. 2 şi următoarele numai lei 2.

La toţi chioşcarii şi vânzătorii de ziare

REGELE DETECTIVILOR

O colecție de 12 volume, fiecare cuprinzând câteva romane COMPLECTE cu subiecte din viața aventuroasă a mărilor capitale europene. Sunt povestiri împletite cu măiestrie, cari ne ascut spiritul de observație și ne oferă o lectură palpitantă și instructivă.

Fiecare volum costă LEI 15

EDITURA Ig. Herlz BUCUREȘTI

AVENTURILE ECHIPAJULUI „DOX"
APARE IN FIECARE JOI

O INIMĂ SFĂRÂMATĂ

Este romanul tradus în toate limbile al scriitorului RICHMOND FOYGER, o lucrare plină de pasiune, cu eroi din zilele noastre, ale căror suflete încercate de suferințe nu-și găsesc liniștea decât în pacea mormântului. In traducere românească lucrarea a apărut în patru volume groase (peste 2000 pagini) cari se vând cu

Lei 35.— fiecare

Se găsește la toate librăriile și depozitele de ziare din țară, precum și direct la Editura Ig. Herlz, București I, Calea Victoriei, 5.

LEI 5

Prezentatorul acestui cupon obține orice număr, dela 1—60, din

COLECȚIA CELOR 15 LEI

plătind NUMAI LEI 10

în loc de Lei 15.

EDITURA Ig. Hertz BUCUREȘTI

AVENTURILE ECHIPAJULUI „DOX"
APARE IN FIECARE JOI

O INIMĂ SFĂRÂMATĂ

Este romanul tradus în toate limbile al scriitorului RICHMOND FOYGER, o lucrare plină de pasiune, cu eroi din zilele noastre, ale căror suflete încercate de suferințe nu-și găsesc liniștea decât în pacea mormântului. In traducere românească lucrarea a apărut în patru volume groase (peste 2000 pagini) cari se vând cu

Lei 35.— fiecare

Se găsește la toate librăriile și depozitele de ziare din țară, precum și direct la Editura Ig. Hertz, București I, Calea Victoriei, 5.

LEI 5

Prezentatorul acestui cupon obține orice număr, dela 1—60, din

COLECȚIA CELOR 15 LEI

plătind NUMAI LEI 10
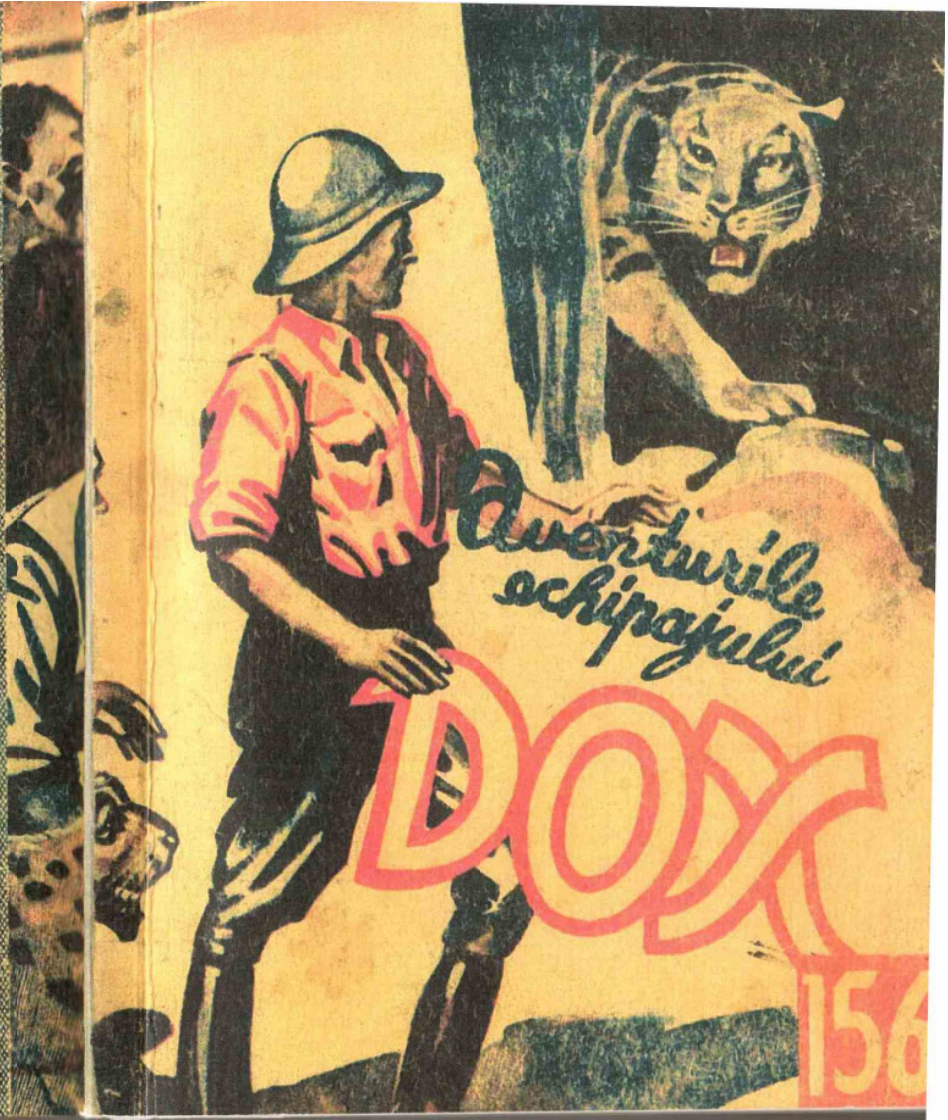
în loc de Lei 15.